

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HUSZONEGY NAP

KASS MORGAN

Dream
válogatás

Huszonegy nap telt el, mióta a száz kiválasztott fiatal megérkezett a Földre. Évszázadok óta ők az első emberek, akik a sugárfertőzött bolygóra merészkedtek... legalábbis ők így gondolták. De hamar szembesülniük kellett a kegyetlen valósággal: nem ők az egyetlenek. Idegenek támadnak rájuk, és úgy tűnik, ők rabolták el Bellamy hűgát is. A földlakók fenyegetését csak tetézi, hogy egy rejtélyes betegség egyre több fiatalot dönt le a lábáról. A táboron belül kezdenek kialakulni az ellentétek, melyet tovább ront, hogy sikerül foglyul ejteni egy földlakó lányt, akiről nem tudni, barát vagy ellenség. Amíg Wells próbálja kordában tartani a táborlakók indulatait, Clarke olyan nyomokat talál, amelyek azt bizonyítják, már előttük is jártak a Földön a Kolóniáról.

Eközben az úrben egyre nagyobb a baj. Az úrhajón maradtak levegőkészletei vészesen fogynak, így Glass a legrosszabb félelmével néz szembe: döntenie kell a szerelme, Luke, és a saját életben maradása között.

Ahogy telnek a napok, egyre több nehézséggel kell szembenézniük a Földön ragadt fiataloknak. A százak egyetlen módon élhetik túl – együtt.

KASS MORGAN jelenleg irodalmi szerkesztőként dolgozik főállásban, és a könyveit hétvégente írja. Kis kávézóban tud a legjobban alkotni, így napokat tölt azzal, hogy egy írásra megfelelő, hangulatos helyet keressen. Nagyon szeret idegeneket nyaggatni, engedjék, hogy megsimogathassa a kutyájukat, és mind a mai napig hálás leveleket ír középiskolai szerelmének, aki megszerettette vele a sci-fit. Jelenleg New Yorkban él.

100

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Könnyedén magával ragad a történet feszültsége, amely egyre erősebb lesz, ahogyan a fiatalok sok nehézségen átesve megpróbálják újranepezíteni a Földet, miközben parázsló szenvedély és szerelem bontakozik ki a háttérben.”

Publishers Weekly

„Sötét és megkapó... Igazán drámai, ahogyan a túlélésért folytatott harc összetartó ereje szembetalálkozik az önző egyéni érdekekkel. Érdekes kombinációja A legyek urának és Az éhezők viadalának.”

Booklist

„Hagyományos sci-fi megspékelve a túlélésért vívott küzdelemmel... Morgan tökéletesen szövi bele a történetbe a popkultúra egyes elemeit és a politikát, ezáltal egy remek és megkapó történetet létrehozva.”

School Library Journal

„Kass Morgan 100 című sorozatának lélegzetelállító folytatásában titkokra derül fény, a hit megkérdőjeleződik, és a kapcsolatok próbára kerülnek.”

The Bulletin

Dream
válogatás

KASS MORGAN

H U S Z O N E G Y N A P

— részlet —

1. FEJEZET

Wells

Senki nem akart a sírhoz közel állni. Bár közülük négy embert ebben a rögtönzött temetőben temettek el, a százak többsége még mindig idegenkedett a gondolattól, hogy a holttesteket a földbe ássák el.

Senki nem akart a fáknak háttal állni. A támadás óta egy ág reccsenésére is összerezzenek az ijedt túlélők. Így aztán az a majdnem száz ember, aki azért gyűlt össze, hogy elbúcsúzzon Ashertől, szoros félkörben állt, tekintetük a földön fekvő holttest és az erdő árnyai között cikázott.

A tűz megnyugtató ropogása határozottan hiányzott. Múlt éjjel elfogyott a tűzifájuk, és senki sem volt hajlandó bemerészkedni az erdőbe érte. Wells elment volna, de őt a sír megásása kötötte le. Erre a feladatra sem je-

lentkezett senki, kivéve egy magas, hallgatag, Eric nevű árkádiai fiút.

– Biztos, hogy meghalt? – suttogta Molly. Hátralépett a mély gödörtől, mintha attól tartana, hogy őt is elnyelheti. Még csak tizenhárom éves volt, de fiatalabbnak tűnt. Legalábbis korábban így volt. Wells emlékezett, hogy a földet érés után segített neki, amikor kerek arca könnyektől és hamutól volt maszatos. Most már nyúzott volt, szinte vézna, és a homlokán vágás éktelenkedett, amit valószínűleg nem tisztítottak ki rendesen.

Wells tekintete önkéntelenül is Asher nyakára tévedt, a durva sebre, ahol a nyílvevő átfúrta a torkát. Asher már két napja halott volt; két napja tűntek fel a rejtélyes alakok az erdő szélén, fenekestül felforgatva mindent, amit a Kolónián valaha is tanítottak nekik, mindent, amiről úgy gondolták, hogy biztosan tudják.

Élő kísérleti alanyokként küldték őket a Földre, abban a hitben, hogy háromszáz éve ők az első emberek, akik a bolygóra lépnek. De tévedtek.

Néhány ember mindig is itt élt.

Minden olyan gyorsan történt. Wells addig nem is érzékelte, hogy baj van, amíg Asher a földre nem zuhant, miközben némán markolta a torkát átdőfő nyílvevőt. Ekkor pördült meg Wells, és meglátta őket. A lemenő nap fényében inkább démonnak tűntek ezek az idegeknek, mint emberi lényeknek. Wells hunyorított, szinte azt várta, hogy az alakok felszívódjanak. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy valódiak.

Hallucinációk azonban nem lövöldöznek nyílvevőket.

Mivel senki nem reagált, amikor segítséget kért, Wells bevonszolta Ashert a gyengélkedőnek kijelölt sátorba,

ahol azt az orvosi felszerelést tartották, amit sikerült a lángoló űrkompból megmenteniük. De ez most semmit nem ért. Hiába keresett kétségbeesetten kötszert Wells, Asher már halott volt.

Hogy lehettek *emberek* a Földön? Ez lehetetlen volt. *Senki* nem élte túl a kataklizmát. Ez megcáfolhatatlan volt, s éppúgy rögzült Wells fejében, mint az, hogy a víz nulla Celsius-fokon megfagy, vagy hogy a bolygók a Nap körül keringenek. Mégis a saját szemével látta őket. Olyan embereket, akik biztosan nem az űrkomppal érkeztek a Kolóniáról. *Földlakókat*.

– Meghalt – mondta Wells Mollynak, ahogy fáradtan feltápászkodott. Aztán észrevette, hogy majdnem mindenki őt nézi. Néhány hete az arckifejezésük még bizalmatlan, ha nem éppen megvető lett volna. Senki nem hitte el, hogy a kancellár fia valóban fogságban volt. Graham túl könnyen meggyőzte a többieket, hogy Wellst csak azért küldték velük, hogy az apjának kémkedjen. Most azonban várakozón néztek rá.

A tűz utáni felfordulásban Wells volt az, aki csapatokat szervezett, hogy egyrészt átnézzék a megmaradt felszerelést, másrészt állandó épületeket emeljenek. Érdeklődése a földi építészet iránt –ami annak idején gyakorlatias apját igencsak bosszantotta – képessé tette arra, hogy megtervezze a három fakunyhót, melyek most a tisztás közepén álltak.

Wells felnézett az elsötétülő égboltra. Bármit megadott volna, hogy a kancellár láthassa a kunyhókat. Nem azért, hogy bizonyítson neki, hiszen miután látta, hogy az apját lelövik az indítófedélzeten, az iránta érzett haragja gyorsabban elillant, mint ahogy a szín kiment a kancellár arcából. Immár csak azt kívánta, bárcsak az

apja egyszer az otthonának tekinthetné a Földet. A tervek szerint azok, akik a Kolónián maradtak, csatlakoztak volna hozzájuk, amint a Föld biztonságosnak bizonyult, de már huszonegy nap telt el anélkül, hogy akárcsak egy villanást is láttak volna az égen.

Aztán Wells megint a talajt bámulta, és a gondolatai visszatértek az éppen aktuális feladathoz: búcsút kellett venniük attól a fiútól, akit az űrnél sötétebb nyugvóhelyre akartak elásni.

Megremegett a mellette álló lány. – Befejezhetnénk végre? – kérdezte. – Nem akarok egész este itt állni.

– Vigyázz a szádra! – csattant fel egy Kendall nevű lány rosszalló arckifejezéssel. Wells először azt hitte, hogy ő is a Főnixről jött, de aztán rájött, hogy gőgös tekintetével és éles hangjával csak azokat a lányokat utánozta, akikkel a fiú felnőtt. A fiatal waldeniek és árkádiaiak körében ez elég gyakori volt, bár Wells még nem találkozott senkivel, aki annyira ügyesen csinálta volna, mint Kendall.

Wells körülnézett, és Grahamet kereste, az egyetlen főnixit saját magán és Clarke-on kívül. Általában nem szívesen hagyta, hogy ő irányítsa a csapatot, de Graham Asher barátja volt, így inkább neki kellett volna őt búcsúztatnia, nem Wellsnek. Mégis Graham volt az egyik, aki nem vett részt a temetésen, és Clarke is köztük volt. A lány rögtön a tűz után elindult Bellamyval, hogy megkeressék a fiú hűgát. Clarke nem hagyott hátra mást, csak azt a mérgező mondatot, amit korábban már Wells fejéhez vágott: *Te mindent elpusztítasz magad körül.*

Reccsenés hallatszott az erdőből, mire a tömeg felhördült. Wells az egyik kezével gondolkodás nélkül maga mögé rántotta Mollyt, a másikkal felkapott egy lapátot.

Egy pillanat múlva Graham lépett ki a tisztásra két arkádiai fiú – Azuma és Dmitri – és egy Lila nevű waldeni lány kíséretében. A három fiú egy-egy ölnyi fát cipelt, a lány kisebb ágakat tartott a kezében.

– Szóval ezért hiányoztak a balták – jegyezte meg egy Antonio nevű waldeni az Azumi és Dmitri vállán pihenő szerszámok láttán. – Pedig hasznukat vettük volna délután.

Graham a legújabb kunyhót méregette, és felvonta a szemöldökét. Végre kezdtek beletanulni az építkezésbe. Már nem voltak rések a tetőn, és ez azt jelentette, hogy éjszakánként sokkal melegebb és szárazabb volt odabent. Ablakok azonban nem voltak a kunyhókon. Hosszú ideig tartott volna kivágni a helyüket, és üveg vagy műanyag nélkül csak tátongó nyílások lettek volna a falakon.

– Hidd el, ez sokkal fontosabb! – mondta Graham, és megemelte a kezében tartott fát.

– Tűzifának? – kérdezte Molly. Összerándult, amikor Graham felhorkant.

– Nem, *lándzsának*. Néhány fakunyhó még nem véd meg minket. Ha azok a rohadékok még egyszer előkerülnek, készen állunk majd a fogadásukra. – Graham tekintete Asher holttestére siklott, és eddig nem tapasztalt kifejezés suhant át az arcán. Megtört a szokásos gőgös, haragos arckifejezése, és mintha valódi gyászt mutatott volna.

– Nem akarsz csatlakozni hozzánk egy percre? – kérdezte békülékenyen Wells. – Gondoltam, pár szóban elbúcsúznunk Ashertől. Mivel jól ismerted őt, talán te...

– Úgy tűnik, közben tartod a dolgokat – vágott közbe Graham. Asher holtteste helyett immár Wells szemébe nézett. – Folytasd csak, kancellár!

Mire beesteledett, Wells és Eric az utolsó lapát föl-det halmozta az új sírra, Priya pedig virágokkal díszítette a fa sírtáblát. A többiek szétszéledtek, vagy azért, hogy ne kelljen végignézniük a tulajdonképpeni temetést, vagy azért, hogy helyet biztosítsanak maguknak az egyik új kunyhóban.

Mindegyik kunyhóban húsz ember fért el kényelmesen – harminc, ha elég fáradtak vagy átfagyottak voltak ahhoz, hogy ne zavarja őket, ha megégett takarójukon kósza lábak nyúltak keresztül, vagy könyökök mélyedtek az arcukba.

Wells csalódott volt, bár nem lepte meg, amikor észrevette, hogy Lila megint Grahamnek és a barátainak követeli az egyik kunyhót, és hagyják, hogy a kisebbek a hidegben fagyoskodjanak, és gyanakvón kémleljék az árnyas tisztást. Annak ellenére, hogy önkéntesek őrködtek, a kunyhókból kiszorulóknak közül senki nem számíthatott pihentető éjszakára.

– Hé! – szólt oda Wells Grahamnek, aki épp az egyik félkész lándzsát vitte el mellette. – Ha már úgylis ti járőröztök Dmitrivel a második váltásban, miért nem alszotok kint? A szolgálatom végén könnyebben megtalálnálak titeket.

Mielőtt Graham válaszolhatott volna, Lila odasétált, és belekarolt Grahambe. – Emlékszel, azt ígérted, hogy velem töltöd az éjszakát! Túlságosan félek ahhoz, hogy egyedül aludjak – mondta olyan éles, ziháló hangon, amely elütött a megszokott dohogásától.

– Bocs – mondta Graham Wellsnek, megvonva a vállát. Wells kihallotta az önelégültséget a hangjából. – Utálom visszavonni az ígéreteimet. – Graham odalökte a lándzsát Wellsnek, aki fél kézzel elkapta. – Majd hol-

nap este őrködöm, ha addigra nem halunk meg mindannyian.

Lila színpadiasan megborzongott. – *Graham* – szólt rá a lány –, nem lenne szabad így beszélned!

– Ne aggódj, megvédelek! – mondta *Graham*, és magához ölelte a lányt. – Legalább biztos lehetsz benne, hogy a Földön töltött utolsó éjszakád egyben életed legjobb éjszakája lesz.

Lila kuncogott, *Wells* viszont nehezen állta meg, hogy ne forgassa a szemét.

– Esetleg mindkettőtök kint aludhatna – vetette fel *Eric*, ahogy előlépett az árnyékból. – Akkor esetleg mi is tudnánk pihenni kicsit.

Graham gúnyosan válaszolt. – Ne játszd meg magad! Ma reggel láttam, hogy *Felix* kimászik mellőled a hálózsákból, *Eric*. Ha valamit ki nem állhatok, az a képmutatás.

Ritkán látható halvány mosoly villant fel *Eric* arcán. – Igaz, de mi nem vagyunk *hangosak*.

– Gyere már! – nógatta Lila *Grahamet*, és maga után húzta. – Menjünk, mielőtt *Tamsin* másnak adja az ágynakat.

– Akarod, hogy őrködjek veled az első váltásban? – fordult *Eric Wells*hez.

Wells megrázta a fejét. – Nem szükséges. *Priya* már odakint van, a környéket ellenőrzi.

– Gondolod, hogy visszajönnek? – kérdezte halkán *Eric*.

Wells a válla fölött hátrapillantva ellenőrizte, hogy hallgatózik-e valaki a sötétben, majd bólintott. – Ez több volt, mint figyelmeztetés. Ezt erődemonstrációnak szánták. Bárkik legyenek is, azt akarják, hogy tudjuk, nem örülnek annak, hogy itt vagyunk.

– Nem, ez nyilvánvaló – felelte Eric, és arrafelé nézett, ahová Ashert eltemették. Felsőhajtott, jó éjszakát kívánt Wellsnek, majd a hevenyészett ágyakhoz indult, melyeket Felix és még páran pusztán megszokásból a tűzrakóhely köré raktak.

Wells a vállára vette a lándzsát, aztán sarkon fordult, hogy megkeresse Priyát. Csak néhány lépést tett meg, amikor a válla nekiütközött valaminek, ami felszisszent a sötétben.

– Jól vagy? – kérdezte Wells, és támaszképpen kinyújtotta a kezét.

– Igen – felelte remegve egy lány. Molly volt az.

– Hol alszol ma este? Segítek megkeresni az ágyad.

– Idekint. A kunyhókban nem volt több hely. – Alig hallatszott a lány hangja.

Wells legszívesebben fogta volna Lilát és Grahamet, és a patakba lökte volna őket. – Nem fázol? – kérdezte. – Ha akarsz, hozok takarót. – Szükség esetén akár Graham takaróját is elvehette volna.

– Jól vagyok. Ma este elég meleg van, nem?

Wells fürkészőn a lányra nézett. Mióta lement a Nap, jóval hidegebb lett a levegő. Kinyújtotta a karját, és kézfejét Molly homlokára tette. Melegnek érezte a lányt. – Biztos, hogy jól érzed magad?

– Talán egy kicsit szédülök – vallotta be Molly. Wells összeszorította az ajkát. A felszerelésük javarésze odaveszett a tűzben, így jelentősen csökkenteniük kellett a fejadagokat. – Tessék! – mondta, miután a zsebéből előhúzott egy fehérjetasakot, amit nem volt ideje megenni. – Edd meg nyugodtan.

Molly megrázta a fejét. – Köszönöm, nem kérem, nem vagyok éhes – mondta alig hallhatóan.

Miután a lány megígérte neki, hogy holnap szól, ha nem érzi jobban magát, Wells elindult, hogy megkeresse Priyát. Hiába mentették meg a gyógyszerek jó részét, ha nem volt itt az az ember, aki tudta, hogyan kell alkalmazni őket. Eltűnődött, hogy milyen messzire juthatott már Clarke és Bellamy, és hogy rábukkantak-e Octavia nyomára. Bár nagyon fáradt volt, így is félelem fogta el, ha arra gondolt, micsoda veszély leselkedik Clarke-ra az erdőben. Bellamyyal még a támadás előtt indultak útnak. Fogalmuk sem volt arról, hogy *emberek* élnek itt, földlakók, akik halálos nyílvevesszőkkel üzennek nekik.

Sóhajtva felnézett az égre, és halkán imádkozott azért a lányért, akinek a megvédésért számtalan ember életét kockáztatta. Azért a lányért, akinek a szeme tele volt gyűlölettel, amikor azt mondta neki, hogy soha többet nem akarja látni.

2. FEJEZET

Clarke

Már két napja gyalogoltak, közben csak egy-két órát pihentek. Égett Clarke lába, de Bellamy nem akart megállni. A lány nem bánta, igazából örült a fájdalomnak. Minél többet foglalkozott a térdszalagokkal, annál kevesebbet gondolt a mellkasát szorító fájdalomra és a barátjára, akit nem tudott megmenteni.

Nagyot sóhajtott. Akkor is meg tudta volna mondani, hogy a nap már lenyugodott, ha bekötötték volna a szemét. A levegőt azoknak a fehér virágoknak az illata töltötte meg, amelyek csak éjszaka nyíltak ki, és amelyekről a fák úgy néztek ki, mintha vacsorához öltöztek volna. Clarke azt kívánta, bárcsak tudná, miféle evolúciós előnnyel rendelkeztek ezek a furcsa virágok. Talán valamelyik éjszakai rovar vonzották oda? Különleges

illatukat ott lehetett leginkább érezni, ahol a fák közel nőttek egymáshoz, de ez a lánynak jobban tetszett, mint az a rendezett gyümölcsöskert, amelyet korábban láttak Bellamyval. Beleborzongott, ahogy felidézte az egymástól egyenlő távolságra ültetett almafákat, amelyek felsorakoztatott, kihúzott háttal álló örökre emlékeztették.

Bellamy pár méterrel előtte járt. Csendben volt, mint amikor vadászott. De ez alkalommal nem nyulat vagy nagyvadat akart becserkészni. A hűgát kereste.

Majdnem egy teljes nap eltelt azóta, hogy rábukkan-
tak az utolsó lábnyomra, és a ki nem mondott igazságtól elnehezült a köztük feszülő csend, míg végül Clarke úgy érezte, hogy szétfeszíti a mellkasát.

Elvesztették Octavia nyomát.

Bellamy megtorpant a dombtetőn, Clarke pedig megállt mellette. Néhány méterre tőlük a domboldal meredeken lejtett egy csillogó vízfelületig. Felettük a hold hatalmas és ragyogó volt, míg alattuk egy másik hold reszketett, amely a vízfelületen tükröződött.

– Ez gyönyörű – mondta Bellamy anélkül, hogy Clarke-ra nézett volna, bár a hangja idegesen csengett.

Clarke Bellamy karjára tette a kezét. A fiú össze-rezcent, de nem húzódott el. – Biztos, hogy Octavia is ugyanezt gondolta. Lemenjünk, hátha találunk valamilyen nyomot...? – Clarke elhallgatott. Bellamy húga nem magától vágott neki az erdőnek. Egyikük sem mondta ki hangosan, de a lány váratlan eltűnése, a vonszolásra utaló lábnyomok mind azt sugallták, hogy *elrabolták*.

De kik? Clarke újra az almafákra gondolt, és megborzongott.

Bellamy tett néhányat lépést előre. – Itt nem olyan meredek – mondta, és megfogta Clarke kezét. – Menjünk!

Egy szót sem szóltak, amíg leértek a lejtőn. Amikor Clarke megcsúszott a sárban, Bellamy szorosabban fogta a kezét, és segített visszanyerni az egyensúlyát. De amint vízszintes talajra értek, elengedte, és a vízhez szaladt, hogy lábnyomokat keressen a parton.

Clarke hátramaradt, és a tavat bámulta, végtagjai fáradtságát elnyomta a csodálat. A víz felszíne sima volt, mint egy üveglap, és a hold tükörképe a lányt azokra az ékszerekre emlékeztette, amelyeket időnként a vásár-csarnokban látott átlátszó dobozban.

Amikor Bellamy felé fordult, a fiú arca kimerültségről árulkodott, majd hogyan levertségről. – Pihennünk kéne – mondta. – Semmi értelme a sötétben keresgélni nyomok nélkül.

Clarke bólintott, és a földre tette a zsákját, majd karját magasba emelve kinyújtózott. Fáradt volt, és izzadt, bőrét több napos por borította, amit nagyon szeretett volna lemosni magáról.

Lassan a tóhoz sétált, majd a szélén leguggolt, és ujjbegyével finoman megérintette a felszínét. Amikor megérkeztek a Földre, eleinte mindig gondosan megtisztította az összes ivásra vagy fürdésre szánt vizet, hátha radioaktív baktériumokkal szennyezett. De lassan elfogytak a jódtabletták, és miután végignézte, ahogy a legjobb barátját elemészti a tűz, miközben a volt szerelme megakadályozta, hogy segíthessen, egy tó vize már nem jelentett problémát.

Kifújta a levegőt, és lehunyta a szemét. Hagyta, hogy a feszültség a sóhajtásával együtt távozzon az éjszakába.

Felállt, és Bellamyra nézett. A fiú tökéletesen mozdulatlanul állt, és olyan mereven bámulta a tavat, hogy Clarke beleborzongott. Az ösztöne azt súgta, hogy men-

jen el onnan, hagyjon neki teret. De aztán meggondolta magát, és arcán huncut mosoly terült szét.

Nesztelenül kibújt átizzadt trikójából, lerúgta a bakancsát, és kilépett sártól foltos nadrágjából. Sarkon fordult, és azt kívánta, bárcsak láthatná Bellamy arcát, amikor észreveszi, hogy ő melltartóban és bugyiban be-merészkedik a tóba.

A víz hidegebb volt, mint amire számított, és libabőrös lett, de nem tudta, hogy a hideg éjszaka miatt, vagy mert magán érezte Bellamy tekintetét.

Belegázolt a vízbe, és sikongatott, ahogy a víz ellepte a vállát. A víz túlságosan nagy kincs volt a Kolónián ahhoz, hogy fürdésre pazarolják, így Clarke először élte át, milyen az, amikor az egész teste elmerül a vízben. Azzal kísérletezett, hogy a lábát kihúzta a sárból, és a víz felszínén lebegett, amitől különös módon egyszerre érezte magát erősnek és sebezhetőnek. Egy pillanatra megfeledkezett arról, hogy a legjobb barátja a tűz áldozata lett. Elfelejtette, hogy Bellamyval elvesztették Octavia nyomát. Elfelejtette, hogy rögtönzött fürdőruhája átlátzó lesz, amint kiemelkedik a vízből.

– Szerintem az agyadra ment a sugárzás.

Clarke megfordult, és látta, hogy Bellamy meglepetten és szórakozottan bámulja őt. A megszokott önelégült mosoly újra megjelent az arcán.

A lány lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett, és lebukott a víz alá, majd egy másodperc múlva felbukkant, és azon nevetett, ahogy a víz lefolyt az arcán. – Fürdésre alkalmas.

Bellamy közelebb lépett. – Szóval lelkes tudományos érdeklődésed miatt ösztönösen tudtad, hogy a víz biztonságos?

Clarke megrázta a fejét. – Nem. – Kiemelte a kezét, és úgy tett, mintha alaposan megvizsgálná. – Uszonyt és kopolyút is növeszthetnék beszélgetés közben.

Bellamy színlelt komolysággal bólintott. – Megígérem, hogy akkor is kitartok melletted, ha uszonyt növesztesz.

– Ó, hidd el, nem én leszek az egyetlen mutáns!

Bellamy felvonta a szemöldökét. – Mire gondolsz?

Clarke összekulcsolta a kezét, megtöltötte vízzel, és nevetve lefröcskölte Bellamyt. – Most már neked is lesz uszonyod.

– Erre semmi szükség nem volt. – Bellamy hangja mély volt és fenyegető, Clarke egy pillanatra már azt hitte, hogy feldühítette. De aztán a fiú fogta a trikóját, és egyetlen gyors mozdulattal áthúzta a fején.

A hatalmas hold fényében nem lehetett nem észrevenni, hogy Bellamy fülig érő szájjal kigombolja a nadrágját, majd úgy dobja félre, mintha nem ez volna az egyetlen nadrágja a Földön. Hosszú, izmos lába sápadtnak tűnt a szürke bokszeralsó mellett. Clarke elpirult, de nem fordult el.

Bellamy belevetette magát a vízbe, és néhány erőteljes karcsapással Clarke közelébe ért. Azzal hancegett, hogy amikor a pataknál járt, magától megtanult úszni, és most az egyszer nem túlzott.

Épp csak annyi időre tűnt el a víz alatt, hogy Clarke már aggódni kezdjen. Majd fogta a lányt a csuklójánál, és maga felé fordította, Clarke pedig sikított, mert azt várta, hogy a fiú bosszúból lefröcskölje. De Bellamy előbb csak nézte, aztán végighúzta ujját a nyakán. – Még nincs kopolyúd – mondta lágyan.

Clarke megborzongott, ahogy ránézett. Bellamy hátrafésülte a haját, borostás állán vízcseppek folytak le.

Sötét szeme olyan erővel izzott, mintha egy világ választotta volna el szokásos játékos vigyorától. Nehéz volt elhinni, hogy ő ugyanaz a fiú, akivel az erdőben sétált, miközben átölelte.

Valami megváltozott a fiú tekintetében, mire Clarke lehunyta a szemét. Biztos volt benne, hogy Bellamy meg fogja csókolni. De ekkor valami reccsent az erdőben, mire Bellamy felkapta a fejét. – Mi volt ez? – kérdezte. Nem várt Clarke válaszára, azonnal elindult a partra, magára hagyva a lányt a vízben.

Clarke nézte, ahogy Bellamy felkapja az íját, és eltűnik az erdőben. Felsóhajtott, majd némán megróttta magát az ostobaságáért. Ha az ő egyik családtagját keresnék, ő sem vesztegetné azzal az idejével, hogy a vízben szórakozzon. Hátradöntötte a fejét, és felnézett az égre, közben a vízcseppek lecsorogtak az arcán. A szülei holttestére gondolt, amelyek ezek között a csillagok között sodródtak. Vajon mit mondanának a szülei, ha most látnák azon a bolygón, amelyet mindig is szerettek volna az otthonuknak tekinteni?

– Nem játszunk térképeset? – kérdezte Clarke az apjához hajolva, hogy megnézhesse a táblagépét. A képernyőn bonyolultnak tűnő, Clarke számára ismeretlen egyenletek voltak. De már nem sokáig voltak ismeretlenek. Bár még csak nyolcéves volt, már algebrát tanult. Amikor Cora és Glass megtudta ezt, a szemüket forgatták, és arról sugdolóztak, milyen értelmetlen dolog a matek. Clarke próbálta elmagyarázni nekik, hogy matek nélkül nem lennének orvosok, sem mérnökök, és ez azt jelentené, hogy mindnyájan meghalnának olyan betegségekben, amelyeket meg lehet előzni... már ha addig nem pusztítja el a Kolóniát egy tűzvész. Cora és Glass viszont csak nevetett

rajta, és aznap mindig kuncogtak, amikor Clarke elsétált mellettük.

– Egy perc! – mondta az apja. A homlokát ráncolva megérintette a képernyőt, és átrendezte az egyenleteket. – Előbb ezt be kell fejeznem.

Clarke közelebb hajolt a táblagéphez. – Segíthetek? Fogadjunk, hogy ha elmagyarázod, a nehezebb részeket meg tudom oldani.

Apja nevetve összeborzolta a lány haját. – Ebben biztos vagyok. De már azzal is sokat segítesz, hogy itt ülsz mellettem. Emlékeztetsz, hogy miért olyan fontos ez a kutatás. – Mosolygott, majd bezárta a programot, amivel éppen dolgozott, és megnyitotta a térképet. Holografikus földgömb tűnt fel a kanapé fölött a levegőben.

Clarke ujjával lapozott egyet a levegőben, mire a gömb forogni kezdett. – Ez melyik ország? – kérdezte egy nagyobb országra mutatva.

Apja hunyorítva odanézett. – Nézzük csak! Az Szaúd-Arábia.

Clarke nekinyomta az ujját az országnak, mire az kékre váltott, és az *Új Mekka* szavak tűntek fel rajta.

– Hát persze – mondta az apja. – Az az ország többször is megváltoztatta a nevét a kataklizma előtt. – Megforgatta a földgömböt, és egy hosszú, keskeny országra mutatott a másik felén. – Na és ez?

– Chile¹ – felelte Clarke magabiztosan.

– Tényleg? Szerintem itt elég meleg van.

Clarke a szemét forgatta. – Apa, ahányszor csak játszunk, mindig el fogod sütni ezt a poént?

¹ Az ország nevét az angolban hasonlóan ejtik, mint azt, hogy „chilly”, ami hideget is jelent.

– Minden egyes alkalommal. – A férfi mosolygott, és az ölébe húzta Clarke-ot. – Legalábbis addig, amíg *Chilében* nem leszünk. Akkor majd szakállasnak nyilvánítom.

– *David!* – szólt ki Clarke anyja a konyhából, ahol épp fehérjetasakokat bontott fel, és a tartalmukat összekeverte az üvegházi kelkáposztával. Nem szerette, amikor Clarke apja azzal viccelődött, hogy a Földre utaznak. A kutatásai szerint még legalább száz évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a bolygó lakható legyen.

– Mi van az emberekkel? – kérdezte Clarke.

Apja elgondolkodva megdöntötte a fejét. – Mire gondolsz?

– Látni szeretném, hol éltek. Miért nincsenek házak a térképen?

Az apja elmosolyodott. – Attól tartok, *ilyen* részletes térképünk nincs. De emberek mindenütt éltek. – Végighúzta ujját az egyik kacskaringós vonalon. – Az óceán partján... a hegyekben... a sivatagban... a folyók mentén.

– Hogyhogy nem csináltak semmit, amikor tudták, hogy közeledik a kataklizma?

Clarke anyja odasétált a kanapéhoz. – Minden nagyon gyorsan történt – mondta, miután leült. – És kevés hely volt a Földön, ahová az emberek elbújhattak az erős sugárzás elől. Azt hiszem, a kínaiak itt építettek valamit. – Ránagyított a térképre, és a jobb szélén látható pontra mutatott. – És beszéltek, hogy a magbankhoz közel is volt valami, itt ni! – Ujjával a térkép tetejére bökött.

– Na és a Mount Weather? – kérdezte az apja.

Clarke anyja a földgömböt forgatta. – Az valahol Virginiában lehetett, nem?

– Mi az a Mount Weather? – kérdezte Clarke, és közelebb hajolt, hogy jobban lásson.

– Sok évvel a kataklizma előtt az Egyesült Államok kormánya építtetett egy hatalmas föld alatti bunkert, ha kitörne az

atomháború. Ez az eshetőség nem tűnt valószínűnek, de valamit tenniük kellett, hogy megvédjék az elnököt... vagyis az akkori kancellárt – magyarázta az anyja. – De amikor a bombákat végül ledobták, senki nem ért oda időben, még az elnök sem. Túl gyorsan történt minden.

Kellemetlen kérdés bukkant fel a Clarke fejében kavargó gondolatok között. – Hányan haltak meg? Mondjuk, több ezren?

Az apja nagyot sóhajtott. – Inkább több milliárdan.

– *Milliárdan?* – Clarke talpra szökött, és a kicsi, kerek ablakhoz ment, amelyben látszottak a csillagok. – Szerintetek ők most mind idefent vannak?

Az anyja odasétált hozzá, és kezét a lány vállára tette. – Hogy érted ezt?

– A mennyország nem az űrben van valahol?

Az anyja megszorította a vállát. – Szerintem a mennyország ott van, ahová képzeljük. Én mindig azt gondoltam, hogy az enyém a Földön van. Valahol egy erdőben, a fák között.

Clarke megfogta az anyja kezét. – Akkor az enyém is ott lesz.

– És én már tudom, melyik dalt játsszák majd a mennyország kapujában – szólalt meg nevetve az apja.

Az anyja megpördült. – David, ne merészd még egyszer lejátszani azt a számot! – De ezzel elkésett. Máris megszólalt a dal a falba rejtett hangszórókból. Clarke grimaszolt, ahogy meghallotta a *Heaven is a Place on Earth* kezdő taktusait.

– Viccelsz velem, David? – kérdezte a homlokát ráncolva az anyja.

Az apja csak nevetett, majd odalépett hozzájuk, megfogta a kezüket, és hármasan táncoltak a nappaliban, és énekelték Clarke apjának kedvenc dalát.

– Clarke! – Bellamy lihegve bukkant elő a fák közül. Túl sötét volt ahhoz, hogy látni lehessen az arcát, de a lány hallotta a sürgetést a hangjában. – Gyere, ezt nézd meg!

Clarke nehézkesen kimászott a vízből. Amikor elérte az iszapos partot, megfélekezve hiányos ruházatáról, futni kezdett. Nem törődött a csupasz talpa alatti kövekkel, sem a csípős éjszakai levegővel.

Bellamy a földön guggolt, és nézett valamit, amit Clarke még nem látott.

– Bellamy! – szólt hozzá. – Minden rendben? Mi volt ez a hang?

– Csak egy madár vagy valami. De *ezt* nézd meg! Egy lábnyom. – A földre mutatott, és reménykedve mosolygott. – Octaviáé, ebben biztos vagyok. Megtaláltuk a nyomát.

Megkönnyebbülés árasztotta el Clarke-ot, miközben letérdelt, hogy jobban lásson. Kicsit arrébb, egy iszapos részen egy másik lábnyom is kivehető volt. Mindkettő elég frissnek tűnt, mintha Octavia csak néhány órával azelőtt járt volna ott. De mielőtt Clarke válaszolhatott volna, Bellamy előbb felállt, majd felsegítette őt, és megcsókolta.

A fiú még vizes volt a fürdözéstől, és ahogy karját Clarke dereka köré fonta, a lány nedves bőre az övéhez tapadt. Egy pillanatra megszűnt körülöttük a világ. Csak Bellamy létezett – leheténe melege, ajkának puhasága. Clarke megborzongott, amikor a fiú a kezét a derekáról kicsit lejjebb csúsztatta, és hirtelen tudatosult benne, hogy Bellamyval csak alsóneműt viselnek, ami csöpögött a víztől.

Hideg fuvallat érkezett az erdő felől, és Clarke tarkóját simogatta. A lány újra megborzongott, Bellamy pedig

elhúzódott tőle. – Biztos nagyon fázol – mondta a fiú, és megdörzsölte Clarke hátát.

Clarke oldalra döntötte a fejét. – Te még nálam is kevesebb ruhát viselsz.

Bellamy végighúzta ujját Clarke karján, majd játékosan húzogatni kezdte a melltartó pántját. – Ha zavar, ezen könnyen segíthetünk.

Clarke mosolygott. – Szerintem érdemes lenne *jobban* felöltözni, mielőtt elindulunk az erdőbe a nyomok után. – Bár nem hitte, hogy a nyomok egy éjszaka alatt eltűnnének, tudta, hogy a fiú most nem akart megállni.

Bellamy ránézett. – Köszönöm – mondta, majd előrehajolt, hogy még egyszer megcsókolja, mielőtt kézen fogta, és a tó partjához vezette.

Gyorsan felöltöztek, majd felkapták a zsákjukat, és elindultak az árnyakkal teli erdőbe. A lábnyomokat elég könnyen tudták követni, bár Bellamy mindig jóval azelőtt megtalálta a következőt, hogy Clarke bármit észrevett volna. Vajon a vadászat miatt lett ennyire éles a látása? Vagy a kétségbeesésének köszönhette?

– Felejtsd el a kopolyút! Szerintem te már a sötétben is látsz – mondta Clarke, amikor Bellamy egy újabb lábnyom felé iramodott, amit ő még észre sem vett. Persze ezt viccnek szánta, de aztán elkomorult. Egyértelmű, hogy a Földön nem volt olyan erős a sugárzási szint, mint amitől tartottak, de ez nem jelentette azt, hogy biztonságban voltak. Az alacsony szintű sugárfertőzés tünetei csak hetek múlva jelentkeztek, még akkor is, ha a sejtek már károsodtak. Amennyire meg tudta ítélni, ez lehetett az oka annak, hogy nem érkezett több űrkomp. Mi van, ha a Tanács már nem várt annak eldöntésével, hogy biztonságos-e a Föld, mivel

a százak által küldött biometrikus jelek alapján tudták, hogy nem az?

Clarke szíve szaporán dobogott, amikor a csuklóján lévő karperecre pillantott, és megszámolta, hány napot töltöttek már a Földön. Aztán felnézett a holdra, amelynek most a háromnegyede volt látható. Azon a szörnyű éjszakán, amikor zuhanva földet értek, épp csak egy sarlónyi látszott belőle. A lány gyomra görcsbe rándult, ahogy felidézte a szülei kutatásának egyik sarkalatos pontját. Azt a napot, amikor a legtöbb beteg állapota rosszabbodott. A huszonegyedik napot.

– Hozzászoktam, hogy a sötétben keresgéljek – mondta Bellamy, akinek fel sem tűnt Clarke aggodalma. – A Kolónián gyakran guberáltam elhagyatott raktárakban. A legtöbb helyen már nem volt világítás.

Clarke összerezsent, amikor egy ág megkarcolta a lábát. – És mit kerestél? – kérdezte, elhessegetve magától az aggodalmát. Ha bármelyikük a sugárfertőzés jeleit mutatta volna, volt náluk ellenszer, habár nagyon kevés.

– Régi alkatrészeket, ruhákat, furcsa földi ereklyéket... bármit, amit el lehet cserélni a vásárcsarnokban. – Bár a hangja könnyed volt, Clarke kihallotta belőle a feszültséget. – Octavia nem mindig kapott eleget enni a nevelőotthonban, úgyhogy muszáj volt valahogy extra fejadagpontokhoz jutnom.

A vallomás elvonta Clarke figyelmét a saját gondolataitól. Belesajdult a szíve, amikor elképzelte, hogy az előtte haladó fiú, persze fiatalabban és vékonyabban, teljesen egyedül volt egy sötét barlangszerű raktárban. – Bellamy... – kezdett bele a megfelelő szavakat keresve, de elhallgatott, amint az erdő sötét mélyén valami csillogóra lett figyelmes. Tudta, hogy tovább kellett menniük,

hogy nem fért bele az újabb időveszteség. Az a csillogó valami mégis megállásra készítette.

– Bellamy, gyere, ezt nézd meg! – mondta, és elindult arrafelé.

Egy széles fa gyökerénél tárgyak voltak szétszórva. Clarke lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye őket, és látta, hogy fémből vannak. Nagyot sóhajtott, majd odanyúlt, és végighúzta az ujját az egyik hosszú meggörbült fémdarabon. Vajon ez minek lehetett a része? És hogy került ide, az erdő közepére?

– Clarke? – kiáltotta Bellamy. – Hol vagy?

– Itt vagyok! – kiabálta a lány. – Ezt látnod kell.

Bellamy nesztelenül mellette termett. – Mi történt? – Zihálva lélegzett, a hangja élesen csengett. – Nem tűnhetsz el csak úgy! Együtt kell maradnunk!

– Nézd! – Clarke felemelte az egyik fémdarabot, és a holdfény felé tartotta. – Ez hogy vészelhette át a katalizmát?

Bellamy idegesen toporgott. – Gőzöm sincs – felelte. – Most már mehetünk? Nem akarom elveszíteni a nyomokat.

Clarke már éppen visszatette volna a furcsa fémdarabot a földre, amikor észrevette, hogy két ismerős betűt véstek bele. *TG*. Vagyis Trillion Gallactic. – Úristen! – mormolta. – Ez a Kolóniáról származik.

– Micsoda? – guggolt le mellé Bellamy. – Biztos, hogy a mi úrkompunk darabja, ugye?

Clarke a fejét rázta. – Nem hiszem. Legalább hat kilométerre vagyunk a tábortól. Kizárt, hogy ezek a földet éréskor kerültek volna ide. – *Legalábbis nem a mi földet érésünkkor.*

Hirtelen összezavarodott, mintha egy álmod próbált volna megkülönböztetni a valóságtól. – Több minden van itt szétszórva. Ezek talán valaminek a... – A mondat azonban félbeszakadt, amikor Clarke a jobb karjába nyilalló fájdalomtól felsikoltott.

– Clarke, jól vagy?

Bellamy rögtön átölelte, de Clarke nem nézett rá. Merően bámult valamit a földön.

Egy hosszú, sötét, vékony és *tekerő* valamit.

Próbálta megmutatni Bellamynak, de rádöbbsent, hogy nem tud mozogni. – Clarke, mi történt? – kiabálta Bellamy.

Clarke szólásra nyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán. A mellkasa összeszorult, a karja égett.

– Ó, a *francba!* – hallotta Bellamy hangját. De már nem látta őt. Forgott vele a világ. A sötétben egybeolvadtak a csillagok, az ég, a fák és a levelek. Megszűnt a karját mardosó égő fájdalom. Minden elmosódott előtte. Bellamyra zuhant, majd úgy érezte, mintha a levegőbe emelkedne. Súlytalan volt, éppen úgy, mint az előbb a tóban. Vagy ahogy a szülei az űrben.

– Clarke, maradj velem! – szólt hozzá Bellamy valahonnan a messzeségből. Elborította a sötétség, csillagpellel takarva be karját és lábát.

És aztán minden elcsöndesedett.